

Av eldste Patrick Kearon
i De sytti

«Kom til meg av hele ditt hjerte, og jeg skal helbrede deg»

Vår Frelser er Fredsfyrsten, Den store lege, den eneste som virkelig kan rense oss fra syndens stikk.

I kveld ønsker jeg med mitt budskap å gi trøst og legedom til alle dere som føler dere ensomme eller forlatte, har mistet freden i sinn eller hjerte, eller føler at dere har kastet bort deres siste sjanse. Fullstendig helbredelse og fred kan finnes ved Frelserens føtter.

Som syvåring bodde jeg på den arabiske halvøy, og foreldrene mine fortalte meg stadig at jeg *alltid* måtte ha på meg sko, og jeg skjønnte hvorfor. Jeg visste at sko ville beskytte føttene mine mot de mange farer som fantes i ørkenen, som slanger, skorpioner og torner. En morgen etter en overnatting i ørkenen ville jeg på oppdagelsesferd, men jeg brydde meg ikke med å ta på meg skoene. Jeg rasjonaliserte at jeg bare skulle en liten tur, og at jeg ville holde meg i nærheten av leiren. Så istedenfor vanlige sko brukte jeg badesandaler. Badesandaler er da en form for sko, tenkte jeg. Og hva kunne vel skje?

Mens jeg gikk i den kjølige sanden – i sandalene mine – kjente jeg noe som følte som en torn som stakk meg

i foten. Jeg kikket ned og så ingen torn, men en skorpion. Samtidig som jeg ble oppmerksom på skorpionen og skjønnte hva som hadde skjedd, skjøt smerten av stikket fra foten og opp gjennom benet. Jeg grep om benet mitt øverst oppe for å prøve å hindre smerten i å komme lenger opp, og jeg ropte om hjelp. Foreldrene mine kom løpende fra leiren.

Mens far hamret løs på skorpionen med en spade, prøvde en voksen venn som campet sammen med oss, heroisk å suge giften ut av foten min. Jeg trodde da at jeg kom til å dø. Jeg hulket mens foreldrene mine fikk meg inn i en bil og kjørte gjennom ørkenen i stor fart til nærmeste sykehus, som lå over to timer unna. Smerten i benet mitt var uutholdelig, og på hele turen regnet jeg med at jeg var døende.

Da vi endelig kom til sykehuset, kunne imidlertid legen forsikre oss om at bare spedbarn og ekstremt underernærte kan dø av stikket fra den typen skorpion. Han ga meg en bedøvelse som gjorde benet numment og

fjernet all smerte. I løpet av 24 timer var all virkning av skorpionens stikk borte. Men jeg hadde fått en viktig lærepenge.

Jeg visste at når foreldrene mine ba meg bruke sko, så mente de ikke badesandaler. Jeg var gammel nok til å vite at badesandaler ikke ga den samme beskyttelse som vanlige sko. Men denne morgenen i ørkenen ignorerte jeg det jeg visste var rett. Jeg ignorerte det mine foreldre gjentatte ganger hadde lært meg. Jeg hadde vært både lat og litt opprørsk, og jeg måtte betale en pris for det.

Når jeg taler til dere tapre unge menn, deres fedre, lærere, ledere og venner, vil jeg berømme alle som flittig streber etter å bli det Herren trenger og ønsker at dere skal bli. Jeg kan imidlertid av egen erfaring som gutt og som mann vitne om at hvis vi ignorerer det vi vet er rett, enten på grunn av latskap eller opprørskhet, blir konsekvensene alltid uønskede og åndelig skadebringende. Skorpionen truet likevel ikke livet mitt, men den forårsaket ekstrem smerte og påkjenning både for meg og mine foreldre. Når det gjelder hvordan vi etterlever evangeliet, må vi ikke være late eller opprørske.

Som medlemmer av Jesu Kristi Kirke, og som prestedømsbærere, kjenner vi de bud og normer vi har inngått pakt om å overholde. Når vi velger en annen vei enn den vi vet er rett, som våre foreldre og ledere har lært oss, og som blir bekreftet for oss ved Den hellige ånd, er det som å gå ut i ørkensanden i badesandaler istedenfor vanlige sko. Dernest prøver vi å rettferdiggjøre vår latskap eller vår opprørskhet. Vi sier til oss selv at det vi gjør, egentlig ikke er så ille, at det egentlig ikke spiller noen rolle og at ingenting virkelig ille kan skje ved å slippe taket i jernstangen bare

en liten stund. Kanskje vi trøster oss med den tanke at alle andre gjør det – eller gjør verre ting – og at vi ikke vil bli negativt påvirket uansett. Vi klarer å overbevise oss selv om at vi er regelens unntak og derfor er immune mot konsekvensene av å bryte den. Vi unnlater, noen ganger bevisst, å være «fullstendig lydige»¹ – slik det står i *For-kynn mitt evangelium* – og vi holder igjen en del av vårt hjerte fra Herren. Da blir vi stukket.

Skriftene lærer oss at «Herren *krever hjertet*»², og vi er befalt å elske Herren og tjene ham av «*hele* [vårt] hjerte».³ Løftet er at vi «kan stå ulastelige for Gud på den ytterste dag» og vende tilbake til hans nærhet.⁴

Anti-nephi-lehittene i Mormons bok la ned sine stridsvåpen og gravde dem dypt ned i jorden, idet de inngikk en pakt om aldri mer å gripe til våpen mot sine brødre. Men de gjorde mer enn det. «De ble et rettferdig folk,» for «de la ned sine *opprørsvåpen* og kjempet ikke mer mot Gud».⁵ Deres omvendelse var så fullkommen og oppriktig at de «falt aldri fra».⁶

Husk imidlertid deres tilstand før de omvendte seg. De levde i det Skriftene kaller «åpent opprør mot Gud».⁷ Deres opprørskhet hadde dømt dem til å leve «i en tilstand som er i strid med lykkens natur» fordi de hadde «motsatt seg Guds natur».⁸

Da de la ned sine *opprørsvåpen*, gjorde de seg kvalifisert til Herrens helbredelse og fred, og det samme kan vi. Frelseren lover: «Hvis de ikke forherder sine hjerter og ikke er hårdnakket mot meg, skal de komme til omvendelse, og *jeg vil helbrede dem*».⁹ Vi kan ta imot hans innbydelse til å «vende tilbake og omvende [oss] og komme til [ham] av hele [vårt] hjerte, og [han] skal helbrede [oss]».¹⁰

Sammenlign denne mirakuløse

helbredelse med det som skjer «når vi forsøker å skjule våre synder eller å tilfredsstille vår stolthet [eller] vår forfengelige ærgjerrighet, ... da trekker himlene seg tilbake, Herrens Ånd

bedrøves», og vi blir overlatt til oss selv til å «stampe mot brodden ... og til å kjempe mot Gud».¹¹

Brødre, vi finner bare helbredelse og hjelp når vi bringer oss selv til

den store lege, vår Frelser Jesu Kristi føtter. Vi må legge ned våre opprørs-
våpen (og vi vet alle hva de er). Vi må
legge ned vår synd, forfengeligheit og
stolthet. Vi må oppgi vårt ønske om å
følge verden og bli respektert og hyllet
av verden. Vi må slutte å kjempe mot
Gud og isteden gi *hele vårt hjerte* til
ham, uten å holde noe igjen. Da kan
han helbrede oss. Da kan han rense
oss for syndens giftige stikk.

«For Gud sendte ikke sin Sønn til
verden for å dømme verden, men for
at verden skulle bli frelst ved ham.»¹²

President James E. Faust har sagt:

«Når lydighet er vårt mål, er den
ikke lenger til irritasjon. Istedenfor en
snublesten blir den en byggekloss...

... Lydighet fører til sann frihet. Jo
mer lydige vi er mot åpenbart sannhet,
desto mer frigjort blir vi.»¹³

I forrige uke møtte jeg en 92 år
gammel mann som hadde deltatt i
flere av de store slagene under 2.
verdenskrig. Han hadde overlevd tre
skader, den ene etter at en landmine
eksploserte under jeepen han kjørte i
og drepte sjåføren. *Han lærte at man,
for å overleve i et minefelt, må følge
nøyaktig i sporene til bilen som kjører
foran.* Hvert minste avvik til høyre
eller venstre kan bli skjebnesvangert –
hvilket det også ble.

Våre profeter og apostler, ledere
og foreldre viser oss stadig den vei
vi må følge om vi skal unngå en
ødeleggende eksplosjon i vår sjel.
De vet at veien er ryddet for miner
(eller skorpioner for den saks skyld),
og de oppfordrer oss utrettelig til
å følge etter dem. Det er så mange
katastrofale feller som kan lokke oss
bort fra veien. Hvis vi viker og bruker
narkotika, alkohol, pornografi eller
innlater oss på umoralsk adferd, på
Internett eller i et videospill, vil det
føre oss rett mot en eksplosjon. Avvik
til høyre eller venstre for den sikre vei
foran oss, enten det skyldes latskap
eller opprørskhet, kan bli skjebne-
svangert for vårt åndelige liv. Denne
regelen har intet unntak.

Har vi kommet bort fra veien, kan
vi forandre oss, vende tilbake og gjen-
finne vår glede og vår indre fred. Vi
vil oppdage at det å vende tilbake til
veien hvor landminene er ryddet bort,
gir oss en enorm lettelse.

Ingen finner fred i et minefelt.

Vår Frelser er Fredsfyrsten, Den
store lege, den eneste som virke-
lig kan rense oss fra syndens stikk
og stolthetens gift, og forandre vårt
opprørske hjerte til et omvendt pakts-
hjerte. Hans forsoning er altomfat-
tende og omfavner oss alle.

Innbydelsen han ga nephittene da
han betjente dem som den opp-
standne Kristus, står fremdeles ved
lag for dere og meg: «Har dere noen
som er syke blant dere? Bring dem
hit. Har dere noen som er lamme
eller blinde eller halte eller krøplin-
ger eller spedalske eller invalide eller
som er døve eller som er plaget på en
eller annen måte? Bring dem hit, og
jeg vil helbrede dem.»¹⁴

Ingen av dere har kastet bort deres
siste sjanse. Dere kan forandre dere,
dere kan komme tilbake og gjøre krav
på barmhjertighet. Kom til den eneste
som kan helbrede, så vil dere finne
fred. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Forkynn mitt evangelium – En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), nest siste omslagsside.
2. Lære og pakter 64:34; uthevelse tilføyd.
3. Lære og pakter 4:2; 59:5; uthevelse tilføyd.
4. Lære og pakter 4:2.
5. Alma 23:7; uthevelse tilføyd.
6. Alma 23:6.
7. Mosiah 2:37; Alma 3:18; se også Mormon 2:15.
8. Alma 41:11.
9. Lære og pakter 112:13; uthevelse tilføyd.
10. 3 Nephi 18:32.
11. Lære og pakter 121:37, 38.
12. Johannes 3:17.
13. James E. Faust: «Lydighet – veien til frihet», *Liahona*, juli 1999, 55, 53; *Ensign*, mai 1999, 47, 45.
14. 3 Nephi 17:7; uthevelse tilføyd.